

<http://www.adilet.gov.kz/ru/node/15896>. – Загл. с экрана.

2. Механизмы обоснования принятия и мониторинга нормотворческих решений в странах Европы // Аналитический вестник Совета Федерации ФС РФ. – 2005. – № 24 [Электронный ресурс]. – Режим доступа : http://www.budgetrf.ru/Publications/Magazines/VestnikSF/2005/VSF_NEW200802091554/VSF_NEW200802091554_000.htm. – Загл. с экрана.

3. Никонов В. А. Мониторинг нормативных правовых актов органов местного самоуправления [Электронный ресурс] // В. А. Никонов. – Режим доступа : http://www.juristlib.ru/book_6120.html. – Загл. с экрана.

4. Онищук І. І. Моніторингова технологія системного аналізу в парламентській діяльності: європейський досвід [Текст] / І. І. Онищук // Ukraine – EU. Modern technology, business and law (Частина друга. «Modern engineering. Sustainable development. Innovations in social work: philosophy, psychology, sociology. Current problems of legal science and practice» March (30 – April 2, 2015 Kosice, Slovakia)). – Чернівці : Чернігівський національний технологічний університет, 2015. – С. 304–307.

Віктор ОСТРОВЕРХОВ

Тернопільський національний економічний університет, Україна

РОЗВИТОК МІЖРЕГІОНАЛЬНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА: ВАРІАНТИ ДЛЯ ЗАХІДНИХ ОБЛАСТЕЙ УКРАЇНИ

Зміна формату соціальних, економічних, політичних відносин внаслідок екстенсивних та інтенсивних змін у глобалізованому світі безпосередньо впливає на формування принципово нової системи відносин між регіонами, зокрема прикордонними регіонами України та регіонами країн-членів ЄС. Відіграючи важливу роль базової основи для подальшої адаптації світового законодавства в необхідних напрямках спільних умов функціонування, міжрегіональне співробітництво є складним сегментом економічної, соціальної, екологічної діяльності, що охоплює регіональний рівень.

У науковому сенсі важливим є визначення базових принципів та інструментів регіональної інтеграції України та визначення напрямів ефективного регіонального співробітництва. Для цього доцільним є комплексне використання інтеграційного досвіду економічно розвинутих країн через гнучку уніфікацію загальних стандартів, принципів, які були б максимально наближені до реалізації місії інтеграційної стратегії України.

При цьому реалізація ефективної інтеграційної стратегії вимагає дослідження наявного досвіду реалізації принципів, форм, методів, механізмів регіональної інтеграційної політики України та інших держав. У цьому напрямі потенційно високий ефект її реалізації можна досягнути через створення проектних організаційних структур, котрі б передбачали співробітництво між бізнесовими структурами, громадськими об'єднаннями й територіальними органами влади в межах регіонів на міждержавному рівні.

Існуючий економічний та соціокультурний потенціал західних областей України можна використати з метою підвищення конкурентоспроможності усіх регіонів країни, враховуючи те, що близькість до кордону окремих регіонів країни доцільно використовувати в напрямі побудови ефективної логістичної системи, територіальне об'єднання існуючих виробничих потужностей – в напрямі створення інтегрованих виробничих об'єднань тощо. Таким чином, міжрегіональне співробітництво може створити розгалужену систему стійких зв'язків регіонів України із регіонами інших країн, що в свою чергу розширить потенційні можливості включення України до світових інтеграційних господарських та суспільних процесів.

Враховуючи високу потенційну можливість Західного регіону України щодо розбудови агропромислового комплексу, доцільним є формування моделі транскордонних агропромислових кластерів, діяльність яких сприятиме досягненню високого рівня консолідації, поєднання виробництва, інвестицій та інновацій. Базовою специфікою діяльності транскордонних агропромислових кластерів є близькість кордону, потенційно можливе спільне використання природних та людських ресурсів. Формування транскордонних агропромислових кластерів потребує координації зусиль з боку органів місцевого самоврядування як України, так і держав-партнерів в напрямку сприяння приватизації, деконцентрації, сприяння переорієнтації діяльності частини підприємств в агроінфраструктуру, нарощуванню потужностей підприємств фермерської інфраструктури та створення цілісної координованої системи комплексного інфраструктурного обслуговування фермерських господарств. Діяльність органів місцевого самоврядування в напрямку формування та розвитку транскордонних агропромислових кластерів повинна зосереджуватися на сприянні інвестуванню зовнішнього та вітчизняного капіталу в розвиток агропромислової інфраструктури, допомозі кластерів у їх подальшій зовнішньоекономічній

діяльності. Це актуалізує необхідність у ході проведення адміністративно-територіальної реформи в Україні перегляду існуючих нормативних функціональних схем діяльності новостворених територіальних громад. Зокрема, у цьому напрямі чинна нормативна база міжрегіонального співробітництва потребує удосконалення в частині вирішення проблем дефіциту повноважень місцевих органів влади, а також розв'язання питань щодо формування раціональних субординаційних, координаційних фінансових відносин. Таким чином, перспективним з точки зору розвитку міжрегіонального співробітництва України є формування міжрегіональних агропромислових кластерів за умов оптимального співвідношення бізнесових структур щодо виробництва, переробки та розподілу агропромислової продукції, форм господарського кооперування через формування спеціалізованих або багатопрофільних підприємств.

За сучасних умов розвитку інтеграційних процесів України міжрегіональне співробітництво, інституційно посилене відповідною системою публічного управління, створить можливості мобілізації людських, фінансових, природних ресурсів певного регіону, підвищить ефективність їх використання та створить реальні потенційні можливості для консолідації зусиль в напрямі вирішення актуальних господарських та соціальних проблем у певному регіоні, зокрема таких як створення робочих місць, створення об'єктів виробничої та соціальної інфраструктури, задоволення реального та латентного попиту.

Даріюш ПАВЛІЦИ

Гміна Громадка Нижнеселезького воєводства, Республіка Польща

МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ В КОНТЕКСТІ ДЕРЖАВНОЇ РЕГІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ: ДОСВІД КРАЇН ЄВРОПИ

Провідним інструментом державного будівництва, необхідним чинником забезпечення гармонійного регіонального розвитку є формування комплексної державної регіональної політики.

Відсутність такої політики як системи заходів, що здійснюються органами влади різного рівня з метою забезпечення ефективного управління політичним, економічним та соціальним розвитком регіонів та територіальних громад, а, відповідно, й держави в цілому, часто є

причиною поглиблення диспропорцій в територіальній структурі національної економіки, загострення протиріч між органами виконавчої та представницької влади, розбіжностей у реалізації загальнодержавних та регіональних інтересів.

Враховуючи європейський вектор державної політики, перспективу інтеграції України в Європейський Союз, визначальним в процесі концептуального оформлення державної регіональної політики України є вивчення і використання позитивного досвіду європейських держав в сфері регіонального розвитку.

Демократична спрямованість розвитку країн Європейського континенту великою мірою втілена у визнанні пріоритетної ролі місцевого самоврядування в забезпеченні дієвого управління територіями. Це положення знайшло своє юридичне оформлення в Європейській Хартії місцевого самоврядування 1985 року, Хартії Конгресу місцевих і регіональних органів влади Європи 1994 року, нормативних актах національного законодавства, що визначають цілі, принципи, завдання та інструменти реалізації державної регіональної політики окремих країн (Закон про регіональний розвиток та фізичне планування Угорщини, Французький рамковий закон щодо регіонального розвитку, Закон про принципи регіональної політики Чехії та ін.).

Головною особливістю місцевого самоврядування країн Європи в контексті державної регіональної політики є те, що в процесі її реалізації, воно виступає як:

1) об'єкт державної регіональної політики. Засоби регіональної політики держави в європейських країнах спрямовуються на зміцнення місцевого самоврядування як необхідного елемента демократії; створення його належної фінансової, матеріальної й правової основи; забезпечення надання населенню усіх регіонів певного гарантованого державою рівня державних та громадських послуг шляхом використання механізму вирівнювання територіального розвитку та формування життєздатної територіальної громади;

2) суб'єкт державної регіональної політики. Органи місцевого самоврядування, здійснюючи управління соціально-економічним розвитком підпорядкованих їм територій, залучаються в процес реалізації регіональної політики. Це є практичним дотриманням принципів субсидіарності та системної єдності державної та представницької влади. Так, згідно принципу субсидіарності, який є базовим положенням організації владних структур країн Європи,